ÎNTERVIUL SĂPTĂMÎNII

ANUL 1974

„VREAU ÎN PRIMUL RÎND SĂ FAC MAI MULTĂ ORDINE"

Primul interlocutor al „Interviului săptămînii" pe anul 1974 nu poate fi decît... anul 1974

Această alegere urmărește eliminarea oricărei doze de subiectivism, inevitabilă și, în mod firesc, omenească. Anul 1974 are, în mod sigur, cel puțin prin vîrstă, o candoare incontestabilă : dovadă și mișcarea pură a copilului din fotografie, care îl simbolizează. Dacă, totuși, în cursul interviului, vor apărea idei nu prea candide, de vină va fi reporterul, care păstrează amintirea atitor și atitor controverse din arsenalul anului trecut, 1973. Să sperăm, totuși, că saltul în noul an va limpezi bolta acestei pagini și va face loc unor gînduri noi, unor gînduri calde, cumpănite — totuși — de temperatura lucidă a iernii.

Acestea fiind zise, să-i adresăm anului 1974, prima întrebare :

— Care este cel mai mare proiect al dv. ?

— Vreau, în primul rînd, să fac mai multă ordine. Găsesc că experiența anului 1973 mă obligă. Dacă am să reușesc să o fac, atunci nenumărații iubitori ai fotbalului nostru ar ști la ce trebuie să se aștepte. Anul 1973 a promis mai mult decît a putut. Nu vreau să cad și eu în această greșeală.

— Despre ce greșeli este vorba ?

— Anul 1973 a comis cîteva inexactități de care trebuie să țin seama. În primul rînd, prin simplul fapt că a curs cu prea multă boemie, timp de 365 de zile, a întreținut iluzia că în această teribilă cursă care se numește „fotbalul mondial" poți lupta — cu șansă — fără să ții seama de eforturile pe care le fac ceilalți competitori. În al doilea rînd, anul 1973 a fugit, odată în plus, după doi iepuri, socotind că poate lupta pe mai multe fronturi. Este adevărat că, la un moment dat, anul 1973 a impus trecerea intereselor de club în subordinea intereselor echipei naționale — așa cum s-a întîmplat cu prilejul primului tur al cupelor europene — dar faptul că după aceea, dumneavoastră, cei din presă, ați plins cu lacrimi grele lîngă patul de suferință al echipelor noastre de club, dovedește că ceva n-a fost în regulă. În sfîrșit, anul 1973 și-a permis luxul de a face niște transferuri cam peste litera legii, ceea ce eu nu cred că am să mai permit.

— Cu ce credeți că veți începe ?

— Știu foarte bine că, pentru un reporter, cel mai interesant ar fi să fac, încă de pe acum, echipa națională, pentru ca presa să aibă ce scrie, să propună alte variante, mai fermecătoare, să primească scrisori de la cititori, în care să se facă vreo 20 000 de echipe naționale, toate ideale, toate superioare celei care a jucat în 1973 și toate „capabile să ridice fotbalul românesc pe locul pe care-l merită" (iartă-mi stilul, dar sînt și eu un biet cititor, oricînd influențabil).

— Să renunțăm la alcătuirea echipei naționale, mai ales că în camera în care ne aflăm nu există o asemenea obsesie.

— M-ai întrebat cu ce aș începe. Aș începe prin a fi pisălog. Aș începe prin a spune că prima datorie a anului 1974 e să impună organizarea cîtorva școli-internate cu profil fotbalistic. Știu foarte bine că organizarea acestor școli, chiar dacă s-ar face mîine, adică în primele zile ale lui ianuarie, nu mi-ar aduce mie personal, anului 1974, un succes de prestigiu spre finele lui decembrie, dar sînt hotărît să înfrunt și această eventualitate. De-a lungul anilor, investiția de capital sufletesc și material în fotbalul nostru a fost făcută „la prea multă poezie", omițîndu-se faptul că alții lucrează într-o perspectivă foarte riguroasă. Iată, de pildă, vecinii noștri de la sud au reușit, în anul 1973, a patra calificare consecutivă într-un turneu final al campionatului mondial. Firește, aceasta e o performanță incontestabilă, dar ea nu depinde doar de șutul lui Bonev sau de plonjoanele lui Goranov. Ea trebuie legată de faptul că în Bulgaria există, în momentul de față, 20 de școli sportive cu internat, dintre care trei afectate exclusiv fotbalului, iar celelalte au în efectivele lor cel puțin 50 la sută de școlari fotbaliști. Prin această rețea s-a realizat o mare victorie asupra celui mai puternic dușman al fotbalului școlar modern : Timpul.

— Bine, dar centrele de juniori ale noastre...

— Recunosc, ele au adus ceva rezultate, dar, după părerea mea, un centru este un instrument de lucru foarte firesc pentru un club. Fotbalul, însă, are nevoie și de un efort la eșalon național, care să creeze un cadru. Dacă Mehala timișoreană a dat cîndva o echipă care a ținut „naționala" timp de cîțiva ani, este cu neputință ca în anul de grație 1974 fotbalul să nu se bucure nici măcar de condițiile naturale (deși grele, fără îndoială) ale maidanului Mehalei.

„Antrenamentul are loc la orele patru după-amiază". **Din acest anunț trebuie să derive totul. Dumneata, jucătorul X, dacă vrei să practici fotbalul, trebuie să fii la orele patru la antrenament. Pe mine, club, nu mă interesează dacă poți sau nu poți să fii la orele patru la antrenament. Asta este o problemă care îți revine în totalitate dumitale.**

— Și dacă jucătorul are, să zicem, un seminar la anatomie ?

— E o chestiune care iarăși nu mă interesează. Cine vrea să fie student cu adevărat, trebuie să studieze (mă gîndesc la studiul individual, plus cursurile obligatorii) vreo 10 ore pe zi. Și pentru a fi un bun student, adică un viitor element de nădejde al profesiunii, merită să sacrifici fotbalul și să nu te mai ocupi de el.

— Vreți să-i îndepărtați pe...

— Nu vreau să îndepărtez pe nimeni. Vreau să-i ofer fotbalului oameni care iubesc atît de mult fotbalul încît sînt dispuși — dacă vor să fie titrați — să urmeze cursurile unei facultăți fără frecvență, așa cum face foarte bine Cornel Dinu, care este în anul V al Facultății de drept și notează ! — după o perioadă în care a tras enorm la echipa națională și la club. În aceeași ordine de idei, sînt absolut de acord cu unul dintre antrenorii Diviziei A, care, exercitîndu-și profesiunea într-un oraș cu vreo trei institute, s-a trezit cu unul din fotbaliștii săi, în vîrstă de 19 ani, cerîndu-i o dezlegare pentru un mare centru universitar. Antrenorul în cauză i-a spus viitorului student că este absolut de acord cu înscrierea lui la Facultatea din „marele centru universitar", dar că nu-i poate da dezlegarea, cu atît mai mult cu cît nobila pasiune a fotbalistului său pentru medicină merită o atenție deosebită, adică renunțarea la fotbal.

— Bine, dar ce se întîmplă cu salariații ?

— Nu te speria. Te asigur că la anul Dinu ar fi fericit să facă practică pe lîngă un mare avocat. Și ce mare crimă e ca profesorul de educație fizică fotbalist să facă douăzeci de ore pe săptămînă în școala lui ? Marea dramă a fotbaliștilor noștri este aceea că au prea mult timp. Un antrenament care începe la patru și se termină la șase, reluîndu-se a doua zi la patru, aproape că te invită la alcătuirea unor programe nostime. Un jucător care știe, la orele șase seara, că obligația lui următoare este prezentarea la antrenament după... 22 de ore nu-și mai planifică ora culcării, pentru simplul fapt că nu are nevoie de ceas deșteptător. Te asigur că un fotbalist care ar fi obligat să se scoale la orele șase sau șapte, ar începe să se culce la 10 sau poate chiar mai devreme, iar acest lucru ar fi primul și marele pas pentru îmbunătățirea pregătirii fizice, atît de criticate, a fotbaliștilor noștri.

— Bine, dar deplasările...

— La care te referi ? La cele din străinătate ?

— Și la cele din țară.

— Cele din străinătate intră automat în raza concediului legal sau a concediului fără plată, acesta din urmă urmînd să fie compensat de clubul sportiv, lucru absolut firesc, de altfel. În schimb, pentru cele din țară, problema la Divizia A nici nu trebuie pusă. O echipă bucureșteană, de pildă, care s-ar deplasa de două ori pe lună în orașele provinciale, ar putea, foarte bine, să călătorească cu un avion mic, o cursă specială, sîmbătă seara. Asta, dacă e vorba despre orașe ca Timișoara, Arad, Cluj, sau Iași. Pentru toate celelalte, adică pentru Ploiești, Pitești, Craiova sau Constanța, un tren care se ia la patru sau cinci după-amiază aproape că reprezintă un voiaj de plăcere, ca să nu mai punem la socoteală faptul că, în acest fel, fotbalistul ar dormi în afara locuinței sale o singură noapte pe săptămînă, adică cea de sîmbătă. În toate cazurile pomenite, întoarcerea echipei, acasă, se poate face în cursul serii de duminică, așa cum se practică, de altfel, și astăzi, de către unele echipe cu un organizator mai priceput.

— Sînteți, din cîte îmi dau seama, împotriva pregătirii în comun.

— Absolut. Îmi aduc aminte, acum vreo 20 de ani, Titus Ozon, care a petrecut în stagii de pregătire o bună parte din tinerețea sa îmi spunea : „Nu știi ce greu e să te scoli luni în șir într-o cameră stas și să ai, ca primă impresie, obrazul nebărbierit al colegului tău de cameră". În această plictiseală stau uriașe rezerve de energie consumată aiurea.

— Am impresia că vrei să fie un an foarte radical. Nu ai impresia că tot ceea ce spui e o simplă himeră ?

— Pînă acum s-a lucrat... cum știm. Și rezultatele le-am văzut. Lasă-mă și pe mine să propun o dată ceva mai alăturea cu drumul prea bătătorit, mai ales că universul meu nu e chiar atît de himeric.

Ioan CHIRILA

DIALOG CU CITITORII

UN SUPĂRAT SUBIECTIV

Ion Pîrvulescu, din comuna Prisaca — județul Olt, este foarte supărat de rezultatul anchetei pentru desemnarea celui mai bun fotbalist român al anului. „Am rămas surprins și descumpănit — ne scrie el — cînd am aflat că Dumitru a cîștigat trofeul și nu Dobrin, care s-a impus etapă de etapă, care a primit cele mai mari note în campionat. Cred că s-a făcut o mare nedreptate piteșteanului. Dobrin și-a dovedit de nenumărate ori certa sa clasă, capacitatea de a învinge singur o echipă, așa cum s-a întîmplat de atîtea și atîtea ori, așa cum am văzut cu toții pe micile ecrane în meciurile cu Steaua la București, și cu Dinamo, la Pitești. În aceste partide, Dobrin a demonstrat clar, convingător, că-i mai bun decît Dumitru și Dinu. Și atunci ? De ce nu el ? De ce Dumitru ? De ce se ocolește adevărul..."

— Sîntem obișnuiți, în fiecare an, cu astfel de întrebări — reproșuri. Întotdeauna după aflarea rezultatului anchetei noastre, chiar cînd a ieșit Dobrin, am primit asemenea corespondențe. Pentru că rezultatul anchetei, nu poate mulțumi pe toată lumea. Nu poate exista decît un singur cîștigător. Așa că, toți cei care nu l-au „văzut" ca cel mai bun jucător pe Dumitru în 1973, este normal să se simtă decepționați în speranțele pe care și le-au pus în favoritul lor. Iar favoritul dv., tov. Pîrvulescu — cum afirmați, a fost, este și va fi Dobrin. Una la mînă. Să zicem, în al doilea rînd, că gazetarii și antrenorii echipelor de Divizia A, au fost subiectivi și nu l-au mai indicat nr. 1, în acest an, pe Dobrin. Bun, nu l-au mai dat. Dar, mai rămîne un criteriu, al cincilea, cel mai important, pe care nu aveți cum să-l atacați, el fiind cel care decide rezultatul anchetei : PUBLICUL. Cititorii revistei iubitorii statornici ai fotbalului AU VĂZUT ȘI EI TOT PE DUMITRU ca fiind cel mai bun în 1973 și au votat pentru el. În clasamentul publicului, diferența de puncte dintre cîștigător și următorii doi clasați este zdrobitoare și ea a decis soarta Trofeului Fotbal '73. De acord, Dobrin a jucat excelent în foarte multe meciuri din toamna trecută, dar ei, cei mulți, spectatorii fotbalului, l-au preferat de astă dată pe Dumitru. Și Dumitru a cîștigat, pe drept, a opta ediție a Trofeului, cea mai echilibrată dintre toate.

DESPRE „TRICOLORI", DAN COE ȘI MIOC

Un suporter înflăcărat al liderului campionatului nostru, **Ion Saizu**, din Poiana Mare, Dolj — se întreabă și ... ne întreabă : **„De ce antrenorul Valentin Stănescu nu cheamă la lotul național și alți jucători craioveni, în afara lui Marcu și Țarălungă ? Bălan, Balaci, Deselnicu, Boc, Bădin, toți au jucat foarte bine în 1973..."**

— Din cîte știm noi, în această iarnă, ca și în sezonul de primăvară, antrenorul Valentin Stănescu va încerca la echipa națională cîțiva jucători noi, tineri și foarte tineri. Printre ei se va număra și revelația turului actualului campionat, juniorul Balaci. Probabil că și alți fotbaliști de la Universitatea vor intra în vizorul antrenorului reprezentativei. Care sînt ei ? Greu de spus acum.

Dar, pînă cînd le vom afla numele, să trecem la celelalte două întrebări pe care ni le-ați spus. Dan Coe, fostul rapidist, joacă acum la divizionara B. F. C. Galați. Ne-am bucura, desigur, să-l vedem din nou în Divizia A și, de ce nu, chiar cu echipa gălățeană ! **„De unde provine Mioc, fundașul Politehnicii Timișoara ?"** De la Sport Club Bacău, unde a jucat cîțiva ani și a cunoscut consacrarea, pe post de fundaș lateral dreapta. Din cînd în cînd a evoluat și ca extremă, fiind unul dintre cei mai rapizi jucători din Divizia A.

DOUĂ „MIRACOLE"

S-a scris mult și pe bună dreptate, despre „fenomenul Craiova". Într-adevăr, acolo, în inima Olteniei, fotbalul arde la cote foarte ridicate. Mai puțin s-a vorbit, însă despre un al doilea oraș al țării care urcă vertiginos în fotbalul de astăzi : Constanța. „Toamna lui 1973 a fost — subliniază, în scrisoarea sa, L. Gheorghe, originar de pe litoral — tot un fel de miracol și pentru F.C.-ul nostru. Cum se explică el ?..."

— Probabil că : 1. prin venirea lui Lică și Vigu ; 2. prin setea de gol a lui Mărculescu ; 3, prin evoluția constant bună a apărării. F. C. Constanța este astăzi un „11" echilibrat, ambițios și dornic de afirmare deplină. Iată cîteva din... explicații. Radu Nunweiller a marcat (min. 16) golul victoriei dinamoviștilor în meciul cu F. C. Constanța, din ultima etapă a campionatului trecut. N-am înțeles însă de ce ne-ați mai pus o asemenea întrebare, legată de o... înfrîngere a echipei dv. preferate pe teren propriu, tocmai cînd discutăm numai despre... lucruri frumoase !